

Διδαχή και έμπειρία

διά χάρτου και μέλανος (Β' Ιωάννου 12)

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2024

Φτάσαμε στὰ μισὰ τῆς Σαρακοστής, περίοδο κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μᾶς προτείνει, προκειμένου νὰ νιώσουμε αὐτοπεποίθηση νὰ ἐπιδοθοῦμε σὲ πνευματικὴ ἄσκηση γιὰ νὰ γίνουμε καλύτεροι, νὰ μειώσουμε τὸν ἐγωϊσμό μας, νὰ αὐξήσουμε τὴν προσευχή μας, νὰ μελετήσουμε συστηματικὰ τὴν Καινὴ Διαθήκη, νὰ ζητήσουμε συγχώρεση, νὰ κάνουμε ἐλεημοσύνη, νὰ νηστεύσουμε ὅσο μποροῦμε. Ἔτσι θὰ ἀπελευθερωθοῦμε κάπως ἀπὸ τὰ πάθη μας, τὰ ὁποῖα εἶναι βαρίδια ποὺ μᾶς κρατοῦν δέσμιοι στὰ χαμηλὰ καὶ δὲν ἀφήνουν τὸ πνεῦμα μας καὶ τὴν ψυχὴ μας νὰ ἀνεβοῦν ψηλότερα. Ὄταν τὸ πνεῦμα μας καὶ ἡ ψυχὴ μας ἀρχίσουν νὰ ἀνεβαίνουν, τότε συναντοῦν τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος διαρκῶς συγκαταβαίνει, δηλ. κατεβαίνει καὶ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας. Ἡ Μεγ. Σαρακοστὴ εἶναι ἕνας τρόπος ζωῆς ποὺ ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ τὸν γευθοῦμε, ὥστε νὰ τὸν ἀγαπήσουμε καὶ νὰ τὸν κάνουμε ἔπειτα μόνιμο τρόπο βιοτῆς μας. Νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὸν Θεὸ πνευματικότερα, νὰ τὸν ἀναζητήσουμε μὲ ὅλη μας τὴν ψυχὴ καὶ στὸ τέλος τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος ὁ Χριστός, θὰ μᾶς χαρίσει τὴν βεβαιότητα τῆς ἀναστάσεως καὶ τῶν σωμάτων μας. Γεγονὸς ποὺ ἀποδείχτηκε μὲ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή Του.

Ὅμως, πρὶν τὴν Ἀνάστασή του ὁ Χριστὸς γεύθηκε τὸν πόνο τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ ἔρεβος τοῦ θανάτου. Ὁ πόνος καὶ ὁ θάνατος στὴ ζωὴ μας δὲν παραχωρήθηκαν ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο στὸν Παράδεισο γιὰ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ τὸν φυλάξει, δηλ. γιὰ νὰ τὸν ἀνεβάσει μαζί του σὲ ἀνώτερη καὶ πνευματικότερη μορφή ὕλης χωρὶς στεναγμοὺς καὶ ὀδύνες. Καὶ ὅπωςδήποτε ὁ Δημιουργὸς Θεὸς «θάνατον οὐκ ἐποίησε». Ὁ πόνος καὶ ὁ θάνατος ἦρθαν στὴ ζωὴ μας προσκεκλημένοι ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, τότε ποὺ ψάξαμε νὰ βροῦμε τόπο καὶ τρόπο γιὰ νὰ ζήσουμε, μακριὰ ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ ματιὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἦταν τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι, κάνοντας κακὴ χρῆση τῆς ἐλευθερίας μας, δὲν ἐμπιστευθήκαμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς δημιούργησε ἀλλὰ προτιμήσαμε νὰ ζήσουμε μακριὰ Του. Σ' ἕναν τόπο ποὺ δὲν δημιουργήθηκε ποτὲ ἀπὸ τὸν Θεό, ἀλλὰ «χτίστηκε» ἀπὸ ἐμᾶς μὲ τὶς πέτρες τοῦ ἐγωϊσμοῦ μας καὶ τὶς φλόγες τῆς ἀλαζονίας μας, ὅταν πιστέψαμε στὸν διάβολο ποὺ θέλησε νὰ «χάκρει» τὰ δεδομένα τῆς νοημοσύνης μας μὲ τὴν ὁποία μᾶς προίκισε ὁ Θεός. Τότε ποὺ ἐγκαταλείψαμε τὴν γνώση τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιλέξαμε τὴν ριψοκίνδυνη γνώση τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ σταυρικὸς βίος μας. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία σήμερα θέτει τὸν Τίμιο Σταυρὸ σὲ προσκύνηση. Γιὰ νὰ ἐνισχυθεῖ ὁ ἀγῶνας τοῦ καθενὸς μας στὴν Σαρακοστή, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμα λόγο. Ἐπειδὴ, πλέον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἔγινε καὶ παραμένει θρόνος βασιλικός. Ἱστορικά, ἐπειδὴ ἐπάνω του σταυρώθηκε ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης καὶ πνευματικά, ἐπειδὴ, «ὅποιος πρόκειται ν' ἀναστηθεῖ, τὸ Γολγοθᾶ περνάει».

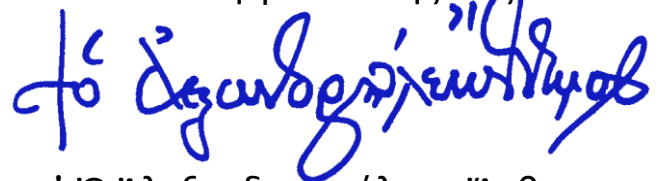
Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σηκώνουμε ἀπὸ ἕναν σταυρὸ. Αὐτὴ εἶναι πιά ἡ νομοτέλεια τῆς φυσικῆς ζωῆς μας. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ δὲν κονταροκτυπήθηκε μὲ τὸν πόνο ἢ τὸν θάνατο. Ἴσως, νὰ διερωτηθεῖ κάποιος ἀπὸ σᾶς, γιατί τότε ὁ Χριστὸς λέγεται σωτῆρας καὶ λυτρωτής; Ὅποτε ἡ Ἐκκλησία τί μᾶς χρειάζεται; Γιὰ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς, ὁ Δίκαιος καὶ μόνος Φιλάνθρωπος Θεός, δίνει στὸν καθένα μας σταυρὸ τόσο, ὅσο μπορούμε νὰ σηκώσουμε, ποτὲ μεγαλύτερο. Δίνει τόσο, ὅσο θὰ μᾶς ἐξιλεώσει ἀπὸ ὅ,τι ὀφείλουμε. Γι'αὐτὸ ὁ Χριστὸς προτρέπει «σηκώστε τὸν σταυρὸ σας...».

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σηκώνουμε ἀπὸ ἕναν σταυρὸ. Ὅμως ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἀκολουθοῦμε τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας. Ἀντλοῦμε ἀπὸ τὸ παράδειγμά Του. Πολλές φορές ὑποφέρουμε ἄδικα, ὅπως Ἐκεῖνος, πληρώνουμε ξένες ἀμαρτίες, πονᾶμε ἀπὸ τὴν ἀγνωμοσύνη καὶ τὸ δωρεὰν μῖσος τῶν συνανθρώπων μας. Εἶναι τότε, ποὺ δὲν τολμᾶμε νὰ ποῦμε: «γιατί Κύριε», ἐπειδὴ θυμόμαστε ὅτι Ἐκεῖνος, πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς, δοκίμασε τὸ πικρὸ αὐτὸ ποτήρι. Θυμόμαστε ἀκόμα,

ὅτι ὁ πόνος τοῦ Σταυροῦ Του, ἀνέδειξε τὴν μοναδική σὲ ὕψος καὶ πλάτος ἀγάπη Του, τὴν συγχώρηση ποὺ προσέφερε στοὺς σταυρωτὲς Του καὶ τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο θυσιάστηκε. Ἐξαιρετικὸ στ' ἀλήθεια παράδειγμα γιὰ μίμηση. Ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς δὲν συμπεριφέρθηκε ἐκδικητικὰ ἀλλὰ οὔτε μοιρολατρικά. Συμπεριφέρθηκε σὰν θεάνθρωπος καὶ μᾶς ζητεῖ νὰ κάνουμε κι ἐμεῖς τὸ ἴδιο. Ἔτσι ὁ Σταυρὸς γίνεται θρόνος ποὺ δοξάζει καὶ ἀναδεικνύει κάθε ἀνθρώπινη ὑπόσταση, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς πῆρε τὴν φύση μας, τὴν προσέλαβε καὶ περνώντας τὴν πάνω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ καὶ μέσα ἀπὸ τὸν Τάφο, τὴν ἀνέστησε γιὰ πάντα στὴν πρωτυτερινή της δόξα.

Υπάρχουν ὅμως καὶ ἄνθρωποι ποὺ δίκαια σηκώνουμε κάποιο σταυρὸ, σὰν ἀποτέλεσμα λαθῶν καὶ σφαλμάτων μας. Κυρίως τότε, ὁ Ἐσταυρωμένος δὲν εἶναι μακριὰ μας, εἶναι κοντά μας καὶ δίπλα μας. Σκουπίζει τὸν ἰδρῶτα καὶ ξεκουράζει τὴν ἀγωνία, διώχνει τὴν ἀπελπισία καὶ θερμαίνει τὴν ἐλπίδα μας. Κι αὐτὸ, ἐπειδὴ κάθε τι στὴ ζωὴ μας, κάθε πτυχὴ τοῦ βίου μας καὶ κάθε προορισμὸς καὶ προοπτικὴ μας «καὶ πάντα τὰ φαινόμενα δεῖται σταυροῦ».

Ὁ Μητροπολίτης σας

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθιμος